

Običajni ljudje

“Kako lahko vem, ali zvesto živim nauk Opus Dei?” je nekdo vprašal svetega Jožefmarija na nekem srečanju. In brez pomišljanja je odgovoril: “Če je tvoja žena srečna.”

14. Sep. 2012

Če si sposodim besede Scotta Hahna, je bil to trenutek, ko sem “dojel” Opus Dei: gledal sem posnetek njegovega ustanovitelja sv. Jožefmarija Escrivája, ko je odgovarjal na vprašanja pred veliko skupino ljudi. Nek moški urejenega

videza je vstal in ga vprašal: “Mi lahko poveste, ali obstaja kakšno znamenje, ki bi mi povedalo, če zvesto in dobro živim nauk Opus Dei?” Kdor koli je videl ta posnetek ali pa je bil dejansko tam, ne bo nikoli pozabil, kako je sv. Escrivá brez pomišljanja, brez trenutka premora, takole odgovoril: “Če je tvoja žena srečna.”

Ta odgovor je popolnoma zaobjemal to, kar je pogostoma težko z besedami posredovati ljudem, kadar se pogovarjamo s kom, ki še ni “dojel” Opus Dei: da lahko preprosto z izvrševanjem normalnih dnevnih opravil, če so opravljena iz ljubezni do Boga in dejansko do vseh ljudi, dosežemo svetost. Brez potrebe po mučeništvu, čudežih ali drugih dramatičnih dogodkih so to preprosto mehanik, zdravnik, inženir, politik ali gospodinja, ki vršijo svoje običajno delo najbolje, kar morejo. Kot je zapisal sv. Escrivá:

“To delo – ponižno, enolično, majhno – je molitev, izražena v dejanju.”

To nas vodi k temu, da srečno (in kontemplativno) živimo v sedanjosti. Oziroma, kot bi vztrajno ponavljal sv. Escrivá, pri resnični ljubezni ne gre za “lepe besede, ampak za dejanja”. Zato se svetost doseže z

“izpolnjevanjem majhnih dolžnosti vsakega trenutka”: za študenta to pomeni biti zbran na predavanjih, za voznika pomeni biti pozoren in skrben na cesti, za čistilko, da zagotovi čistočo vsakega kotička, za učitelja, da načrtuje pouk, za očeta, da pri večerji postavi svoje delo ob stran in se popolnoma posveti družini. Ta “vesoljni klic k svetosti”, ki ga spodbuja Opus Dei, ni omejen na katolike; celo nekristjani so lahko del Opus Dei.

To je radikalna trditev, presunljiva tudi v današnjih dneh. Toda ta nauk je “star kot evangelij, a vendar vedno

nov”. Ni treba biti duhovnik ali nuna zato, da postaneš svet. Vsakdo lahko doseže to svetost brez razkazovanja ali glasnega izražanja svoje pobožnosti, tako da živi svoje vsakdanje življenje, kolikor more dobro.

Na žalost je potrebno popraviti nezaslužen slabi prizvok, ki so ga mediji pripisali Opus Dei, ki letos praznuje več “obletnic”. Nenavadno pri tem je to, da večina ljudi, ki meni, da je Opus Dei (dobesedno “Božje delo”) zloben, verjetno sploh ni srečala nobenega vernika Opus Dei, ali pa niso vedeli, da je tisti človek iz službe ali iz soseske, ki je vedno nasmejan in pripravljen pomagati, dejansko član. Iskreno rečeno, najbolj veseli ljudje, ki sem jih srečal, spoznal ali se z njimi spoprijateljil, so iz Opus Dei. Obstaja pa globok, a preprost razlog njihovega veselja, ki ima prav malo opraviti s “PR” ali z ustvarjanjem podobe.

Glavno “orožje” Opus Dei, spet staro kot evangelij in vendar vedno novo, je “božje otroštvo”. To je strokovni teološki termin, ki v bistvu pravi: “Božji otroci smo.” To očitno ni nekaj, kar bi se nanašalo izključno na Opus Dei, saj je bil to vedno temeljni nauk Katoliške cerkve. Vendar je Opus Dei temu dal poseben poudarek: da je Bog naš ljubeči Oče, vedno navzoč, ki nenehno pazi na naše dobro. Pogosto ne bomo razumeli tega, kar On hoče, toda, kateri otrok bi lahko tako popolnoma doumeval? Vendar je On tukaj za nas. To je razlog, da so verniki Opus Dei vedno veseli (in mirni), kajti, če imaš Boga za Očeta, kaj bi si delal skrbi? Uspeh? Poraz? To ni naš problem. Treba je le storiti najbolje, kar moremo, in potem zaupati, da se bo izteklo tako, kot naš Oče Bog hoče, kar bo zmeraj dobro.

Za konec naj se vrnem k izkušnji pisatelja, ki je mnogo odličnejši od mene: to je popularni in apologetski

pisec Scott Hahn. Na poti njegovega spreobračanja v katolištvo (takrat je bil protestant) je naletel na težave pri svoji ženi (takrat ravno tako protestantka), ki ni bila ravno navdušena nad njegovimi načrti za spreobrnitev. Tako je Scott Hahn storil, kar bi storil vsak intelektualec: bombardiral je svojo ženo z vsemi teološkimi argumenti in spisi, ki jih je lahko našel, da bi jo prepričal, da je katolištvo prava pot.

Na žalost je to Kimberly še bolj razdražilo in se je celo začela oddaljevati.

Obupan se je za pomoč obrnil na dva prijatelja, eden je bil laik, drugi duhovnik, oba pa sta bila člana Opus Dei. Nasvet, ki sta ga dala Scottu, ga je presenetil: "Ugasni teologijo in vključi romantiko."

A Scott Hahn je njun nasvet upošteval. Namesto, da bi skušal zgraditi najboljši argument, si je le

zelo prizadeval postati “boljši mož,
boljši oče, boljši sin”.

Z vsem tem, in z ljubečo privolitvijo
Kimberly, je postal katoličan. Kmalu
zatem pa tudi Kimberly.

To je to. Zelo običajno. Zelo Opus Dei.

Jemy Gatdula // BusinessWorld
Philippines

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/obicajni-
ljudje/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/obicajni-ljudje/) (11. Avg. 2025)